

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΙΣ.

Ἐν ΛΑΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 27 Δεκεμβρίου 1880.

Κωστῆ μου,

Ἐν ἀναγνώσει τῆν ἐπιστολήν μου, τοὺς στίχους μου ἀπαθῆ, ἀνάγνωσον τὴν Ἐπιθεώρησιν τοῦ 1880 ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ Μὴ Χάνεσαι. Ἴσως ὅμως δὲν ἔχεις πρό-
βλεπεν. Ἄκουσε λοιπὸν τί λέγει :

«... Κατὰ τὸ ἔτος μάλιστα τοῦτο τῆς στειρώσεως ἀπορούσης καὶ τῆς φαντασίας παγωσάσης ἀνεφάνησαν τὰ ἀκαρτέλεια, σχολῆ νέων ἐπιδεικνυόντων τὴν ἀξίαν των οὐχὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλ' εἰς τὸ μεμετρημένον πο-
σὸν τῶν στίχων, εἰς τὴν καλῶς τοποθέτησιν τῶν γραμμικῶν ἐν τοῖς τετραστίχοις, εἰς τὴν ἔτι καλλιτέραν τοποθέ-
τησιν τῶν γραμμῶν κτλ.»

καὶ κατωτέρω :

«... Χωρὶς οὔτε μὲ θυμάριον, κόψαντες αὐτὸ, ἐν ᾧ
ἐπιτρέχεται ὁ φορτίον ὀλόκληρον φέρων ὄνος, νὰ στεφανώ-
σῃ τὸν τοὺς ποιητὰς τούτους, σταματῶμεν κτλ.»

καὶ τῶρα εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

II

ἢ εἶναι δὰ νὰ μὴ θρηνηθῇ ὁ ἄνθρωπος ; Στιχίσκους
ἀπέεις παντοῦ· ἢ ποιήσεις μετρεῖται μὲ τὸν πῆχυν.
Ἐπί μεγάρων κτίζουσιν οἱ ποιηταὶ οἰκίσκους,
καὶ τὴν ἐγκλείου. Κλαύσατε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τύχην.
Ὅπως οἱ Ἕλληνες στενὰ κ' ἡ Μοῦσα ἐνεδύθη.
Ἐφουστανέλλα—ὄνειρον ! ἢ φλυαρία — μῦθοι !

καὶ ἔπειτα σοῦ θέτουσιν οἱ κύριοι τελείας
καὶ κόμματα· κ' ἕως ἐδῶ ἂν ἐσταμάτου μόνον ;
ἢ ἀλλὰ νὰ συλλογίζωνται περὶ ὀρθογραφίας
καὶ ἡ ἐμπνευσις νὰ γίνεταί ὑποτελή ; τῶν τόνων !
καὶ ἄδειαι ποιητικά ; Ἄχ ποῦ ; Τὴν ἐρωμένην
καὶ ὀνομάζει σήμερον «Παρθένον περιλιμένην ;»

ἔλατε σταγῶν ἐμπνεύσεως ! Τοῦ εὐσεβοῦς κ' ἐντίμου
ἀντωνιάδου ἐντελῶς τὴν ἔπιον τὰ ἔπη.

ἢ εἰ ποιηταὶ τῆς σήμερον δὲν εἶναι οὔτε θυμοῦ
καὶ ἄξιοι»—Φιλάργυρος ὁ ἄνθρωπος....πλὴν πρέπει
καὶ γένειά του πρὸ παντὸς καθεὶς νὰ εὐλογήσῃ.
ἢ ἡ Κριτικὴ του ἔπειτα ποῦ θέλεις νὰ βοσκῆσῃ ;

ἢ λέγεις ; Νὰ τὰς θραύσωμεν, Κωστῆ μου, τὰς γραφίδας ;
ἢ εἰς τὸ ἀπεράσιστα ἐμπρός ! Ἄς μὴ προσμένη
ἐπιτίμια μου τὰ ῥόδα τῆς καὶ τὰς ξανθὰς πλεξίδας
καὶ φάλω πλέον. — Φίλε μου ἡ ἐκλογή σοὶ μένει :
ἢ ἡ γυλιάδα, ὡς ποιεῖ ὁ Τσάτσος καὶ σὺ γράφεις
ἢ ἄλλως... εἶναι τίποτε... ἀπέθανες... ἐτάφης.

III

Ὅταν τὴν νύκτα τῶν ὁδῶν καταμετρῆς τὰ πλάτη
Ἄσκόπως, ἔτυχε ποτὲ νὰ διαβῇ ἐγγύς σου
Ὁραία κόρη ; — Ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε βραχυτάτη !—
Τὴν εἶδον, τὴν ἐμάντευσαν ἀπλῶς οἱ ὀρθαλμοὶ σου
Ἐπὶ τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ καὶ ἔπειτα ἐχάθη.
Καὶ ὅμως τῆς καρδίας σου μίαν στιγμὴν τὰ βάθη

Ἐσάλευσαν. Ἡ ἐμπνευσις ἰδοῦ ! Στιγμὴ βραχεῖα,
Ἄστὴρ διάττων, ἀστραπὴ εἰς τῆς ζωῆς τὰ νέφη.
Ἡ Μοῦσα ἐκ τῶν οὐρανῶν κατέρχεται· ψυχία
τῆς ἀμβροσίας μᾶς δωρεῖ καὶ πάλιν ἐπιστρέφει.
Βοῦς ὄλους εἰς τὴν τράπεζαν ἄς παραθέτουν ἄλλοι,
Μὲ ἐν ψυχίον τρέφεται ἡ ἀκανθὴ καὶ...ψάλλει !

Ἄνεγνωσες τὸν Ἄϊνε ; Τί στιχαρίων θέρος !
Ἐπὶ σελίδων ἀληθῶς δὲν ἀνυψοῖ σελίδας.
Μικρὰ ἀσμάτια, στιγμαί, ὡς ὁ ἐμπνεύσας ἔρωσ.
Ἄ τὰ λατρεύω !... Ἐβλεπον προχθὲς τὰς Πυραμίδας.
Τί γίγαντες ! Μ' ἐτρόμαξαν. Ἄλλ' ὅμως ἐπὶ τέλους
Ἐγὼ προκρίνω τὸν μικρὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Δὲν καίω τὴν γραφίδα μου καὶ τοὺς τρελλοὺς μου στίχους.
Ἡ Κριτικὴ τοὺς θύμους τῆς, Κωστῆ, ἄς τραγανίζῃ.
Στέφανον ἔχω τοὺς ξανθοὺς τῆς φίλης μου βοστρύχους
Καὶ . . . Τοῦ ταχυδρομείου πλὴν ἡ ὥρα προσεγγίζει,
Καὶ ἔπειτα σοῦ ἔγραφα παρὰ πολλά. Τί μοῖρα
Ἄν ἤρεσκον οἱ στίχοι μου τυχὸν εἰς τὸν Σπινθῆρα !

Νίκος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Τὴν ἐσπέραν τῶν Θεοφανείων ἐκυκλοφόρει ἀνά τὴν ὁδὸν
Ἐρμοῦ παπᾶς ὅστις τὸ εἶχε δυνατὰ, σ' τὸ κέφι.
Ὁ Κ. ὅστις τὸ ἀκούει, θὰ παράπιε, λέγει, ἀγιασμὸ καὶ
θὰ ξενάγινε τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μέσα του, τὸ νερὸ κρασί.

Εἰς τὸ ταχυδρομεῖο εἶ ; ἐπαρχιώτης ;
— Ἐχω γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα μου ;
— Ποιὸν πατέρα ;
— Τὸν δήμαρχο τῆς Δύμης.

Καθ' ὁδὸν, οἰνοβαρὴς δίδει μιὰ κατακέφαλα ἐναντίον
ἐνὸς τὸν ὁποῖον ὑπέλαθε γινώριμον.
Ἐπὶ τῇ ὑψώσει τῆς ῥάβδου τοῦ ἐνός, ὁ οἰνοβαρὴς ὅστις
δὲν εἶχεν ἀπολέσει ἀκόμη τὴν μνήμην του, τραυλίζων :
— Μὲ τὸ παρδὸν, κύριε, σᾶς ἐκφράζω τὴν λύπην μου
ἐπὶ τοῖς γενομένοις. Εἶναι τοῦ συρρημοῦ.